

Edgar Wallace

Práskáč

Edgar Wallace

Práškač

Obsah

I.....	4
III.....	13
IV.....	16
V.....	19
VI.....	24
VII.....	29
VIII.....	35
IX.....	39
X.....	44
XI.....	48
XII.....	51
XIII.....	53
XIV.....	57
XV.....	60
XVI.....	67
XVII.....	70
XVIII.....	76
XIX.....	80
XX.....	85
XXI.....	89
XXII.....	93
XXIII.....	98
XXIV.....	103
XXV.....	108
XXVI.....	113
XXVII.....	117
XXVIII.....	121
XXIX.....	123
XXX.....	126
XXXI.....	132
XXXII.....	136
XXXIII.....	141

I.

Takovouhle noc by si žádný normální člověk k procházce po Putney Common nevybral: foukal vítr, padal déšť se sněhem a Larrymu Graemovi promočenými rukavicemi pronikal chlad. Byla taková tma, že musel i přes rozsvícené lucerny, rozestavěné v pravidelných vzdálenostech podél chodníku, použít na každé křižovatce baterku, aby neklopýtl o okraj.

V dlouhém gumáku a galoších se cítil příjemně, ačkoliv široký deštník mu spíš překážel, než aby ho chránil, a když se mu nakonec v prudkém náporu vichru málem obrátil, radši jej zavřel. Troška vody obličeji jen prospěje, řekl si v dobré náladě.

Pohlédl na svítící ciferník náramkových hodinek. Do půl jedenácté chybělo jen několik minut a Velký partner byl vždycky přesný. Podlý, nicméně přesný. Larry s Velkým partnerem už kdysi jednal, ovšem tehdy se zapřísáhl, že to vícekrát neudělá; měl sice peníze a spolupráce s ním přinášela jen minimální riziko, zato ceny dovedl pěkně stlačit dolů. Tentokrát ho ale Larry přinutí za diamanty van Rissikové pořádně zaplatit! O krádeži psaly kdejaké noviny a pojišťovna přesně uvedla, jakou cenu mohou jednotlivé šperky dosáhnout na volném trhu. A protože kořist stála opravdu za to, uveřejnil Larry inzerát v dojednaném kódu:

„Ve čtvrtek v půl jedenácté večer ztracena na Putney Common (ve směru na Wimbledon) žlutá kabelka s pěti dopisy, jež mají význam pouze pro adresáta.“

Heslo „žlutá kabelka s pěti dopisy“ oznamovalo Velkému partnerovi, že má možnost získat šperky v hodnotě, představované pětimístným číslem. „Hnědá kabelka“ by znamenala kožešiny, „bílá“ bankovky.

Proto tedy Larry teď ve čtvrtek v půl jedenácté večer napjatě čekal na uvedeném místě. Sotva k němu dolehlo odbíjení kostelních hodin, objevila se v dálce na silnici dvě světla. Přesný jako vždy, pomyslel si, když ho na kraji chodníku oslepila záře reflektorů. Auto zvolnilo, zastavilo těsně u něho a z temného vnitřku se ozval hrubý, značně podrážděný hlas:

„Tak oč jde?“

„...brý večer, šéfe.“

Larry se snažil poznat, s kým mluví. Věděl, že posvítit na neznámého znenadání baterkou by bylo stejně nezdvořilé jako zbytečné: Velký partner určitě neměl tvář nezakrytou. Zato na prostředníku ruky, spočívající bez rukavice na okraji otevřeného okénka, spatřil zatřesený nehet a dvojitou bílou jizvu přes kloub. Ruka vzápětí zmizela, jako by si ten, komu patřila, uvědomil, že si ji Larry prohlíží.

„Mám prima zboží. Četl jste noviny?“

„Klenoty van Rissikové?“

„Právě ty – za dvaatřicet tisíc liber – sto šedesát tisíc dolarů – a všechno snadno prodejné. Rissiková ukládala do drahokamů prachy... a nejen do takových, co hezky vypadají, ale nejdou na odbyt. Chtěl bych za ně pět táců.“

„Dvanáct set,“ zazněla jasná odpověď, „a to je o dvě stovky víc, než jsem počítal.“

Larry prudce vydechl. „Se mnou se dá mluvit, jenže...“ spustil.

„Máš to u sebe?“

„Pochopitelně ne.“ Už sám důraz na záporu prozradil, že Larry lže. „A nic nepřinesu, dokud se rozumně nedohodneme. V Maida Vale mi za ně jeden žid nabídl tři tisíce a šel by určitě výš, ale já bych raději jednal s vámi – je to bezpečnější. Chápete, jak to myslím...“

„Moje poslední nabídka je patnáct set. Víc nedám,“ odsekl neviditelný v autě. „Peníze mám s sebou a uděláš dobře, když si je vezmeš.“

Larry zavrtěl hlavou. „Nechci vás zdržovat,“ prohodil zdvořile.

„Tak si nepláceme?“

„Oba ztrácíme čas,“ pravil Larry, jenže vůz vyrazil vpřed, ještě než domluvil. Nestačil si ani všimnout čísla a už se červená světélka ztrácela v nepohodě.

Larry si znovu zapálil zbytek doutníku a zamířil ke svému autíčku. „Shylock se právě obrátil v hrobě,“ ulevil si nahlas.

Ani ne za týden vyšel Larry Graeme z restaurantu Fiesoli na Oxford Street. Podle vzhledu jej každý z kolemjdoucích mohl považovat za londýnského světáka středního věku, znalce dobrého jídla a milovníka pohodlného života. Gardénie v knoflíkové dírci saka jeho večerního obleku jako by prozrazovala životní optimismus. Však také důvod ke spokojenosti měl, vždyť klenoty paní Rissikové

dobře prodal. Navíc nikdo v celém Londýně o transakci nevěděl, neboť jako obvykle pracoval na vlastní pěst.

Zatímco stál na chodníku a čekal na taxi, přistoupil k němu vysoký statný muž a přátelsky mu položil ruku na paži.

„Ahoj, Larry!“

Jedině dlouhý šedivý váleček popele, který bez znatelného pohybu spadl z Graemova doutníku, dokazoval jeho úlek.

„Haló, inspektore!“ zvolal s bodrým úsměvem. „Rád vás vidím.“

Ve skutečnosti nebyl vůbec rád, ale v té chvíli musel pronést nějakou zdvořilost, poněvadž se rychle ohlédl a objevil v blízkosti tři pomocníky inspektora Elforda. Přijal tedy osud s klidem filozofa, usedl s policisty do auta a klidně si s nimi povídal a kouřil, dokud vůz neprojel úzkou bránou Scotland Yardu.

Úvodní formality nebyly dlouhé. Vyslechl obvinění mlčky a s úsměvem na snědé tváři a potom řekl:

„Bydlím v Claybury Mansions, v čísle devadesát osm. Mohl by mi někdo odtamtud přinést jiné šaty? Nerad bych před vyšetřujícím soudcem stál oblečený jako číšník. A co myslíte – mám naději setkat se s pověstným Barrabalem? Slyšel jsem, že je machr, a já si potřebuju s někým vyrovnat účty.“

Elford ho upozornil, že se vrchní inspektor Barrabal drží spíš v ústraní a pravděpodobně ho nepřijme, nicméně sotva za Larrym zapadly ocelové dveře, sám k vysokému policejnímu důstojníkovi zašel do jeho kanceláře, kde seděl s dýmkou mezi zuby zahloubán do jakýchsi listin.

„Tak mám Larryho,“ ohlásil Elford. „Chce vědět, jestli byste k němu nezaskočil na slovíčko. Zatím jsem mu řekl, že o to asi nebudete mít zájem. Vždyť ty chlapy známe...“

Barrabal svraštil čelo. „Ptal se po mně? Zřejmě se stávám populární,“ povzdechl si a Elford se zasmál.

Ve Scotland Yardu se totiž dávalo k dobru, že vrchní inspektor přivedl zcela nečekaně za mříže už řadu zločinců, ačkoliv se nikdy neobjevil na svědecké lavici, jen málokdo ho znal a dokonce i pro novináře píšící o kriminalitě byl pouhým pojmem. Již osm let sedal ve své podlouhlé pracovně ve třetím patře, obložené policemi se spisy, které pročítal a zkoumal, a k dopadení mnoha „chytráků“ dospěl pouze srovnáváním zdánlivě nedůležitých faktů. To on odhalil bigamistu a vraha Holand'ana Goorma, přestože se spolu nikdy

nesetkali tváří v tvář. Úmrtní oznámení, porovnaná s odstavcem z bezvýznamného německého plátku, dostala na doživotí do žaláře bratry Lanedovy – a ti patřili k těm nejšikovnějším a nejopatrnějším vyděračům.

„Zajdu za ním,“ pravil Barrabal po chvilce přemýšlení a vypravil se k rozhovoru s rozladěným Larrym dolů do ponuré cely, kam se věžňovy elegantní šaty ani trochu nehodily.

Larry pozdravil příchozího s hořkým úsměvem. „Těší mě, že vás poznávám, šéfe,“ spustil věcně. „Kápli mi na zboží a nemá cenu zapírat – ostatně v kufru v hotelu Shelton zůstalo ještě dost, abyste mi mohli naložit desetkrát tolik. Bohužel jsem si vždycky moc věřil.“

Barrabal neodpověděl a čekal na nevyhnutelnou otázku. Konečně přišla. „Kdo mě udal, šéfe? Jen to se chci dovědět a půjdu klidně do chládku. Rád bych znal toho práškače.“

Barrabal ani teď nepromluvil.

„Může to být jeden ze tří, ale jmenovat nikoho nebudu. Kupec šperků je spolehlivý. Ten druhý, co má na mě spadeno, je ve Francii. A třetí...“ Larry vypočítával na prstech, „je Zatřžený nehet. Za zboží v ceně dvaatřiceti táců mi nabídl patnáct stovek – ovšem ten zas o mně nic neví.“

„Tak pro změnu zas práskněte vy jeho,“ doporučil mu Barrabal. „Kdo je ten Zatřžený nehet?“

Larry se znovu usmál. „Někomu udavačství vyhovuje, ale mně nevoní. Víím, že vám položím hloupou otázku, protože ještě žádný polda práškače neprozradil.“

Napjatě se zadíval na policejního důstojníka a Barrabal přikývl. „Máte za to, že jeden z těch tří vás udal. Povězte mi, koho podezíráte, a já vám slibuju, že vyslovíte-li jméno udavače, přikývnu.“

Larry se na něj tvrdě podíval a zavrtěl hlavou. „Kvůli jednomu neprozradím dva další. To víte líp, než kdo jiný, inspektore.“

Barrabal si zamyšleně pohladil úzký černý knírek. „Dám vám příležitost,“ navrhl zatčenému po chvíli. „Asi se tu ráno ještě zastavím, než vás odvezou k soudu. Pomůžete nám, když mi ta tři jména důvěrně sdělíte.“

„Vyspím se na to,“ přikývl Larry.

Barrabal se pomalu vrátil do své pracovny, kde otevřel ocelovou pokladnu. Obsahovala četné nestejně velké proužky papíru, popsané

tímtež strojem; na několika stálo jen pár řádek, jiné obsahovaly i dlouhá sdělení, ale všechny představovaly anonymní udání. Někde v Londýně přebýval překupník kradeného zboží, který obchodoval ve velkém, v každém okrese měl zřejmě agenty, strkal prsty do kdejaké černoty a těmito lístečky se zlodějům odměňoval za to, že jejich kořist dál výhodně prodával.

Vrchní inspektor zvedl nejčerstvější udavačský dopis. Stálo v něm: „Klenoty paní van Rissikové ukradl Larry Graeme. Do domu vnikl přestrojen za najatého číšníka, když pořádala večírek. Šperky prodal Řekovi Moropulosovi, přistěhovanému sem z Bruselu, a ponechal si jen diamantovou hvězdu, kterou nejspíš najdete pod falešným dnem jeho zavazadla v hotelu Shelton. Moropulos ji nechtěl koupit, protože růžové kameny lze snadno vystopovat.“

Barrabal si znovu pohladil úzký knírek a zadíval se na papír přivřenýma očima. „Dostanu tě, Práskači,“ prohlásil tiše.

Dva a půl roku poté, co se Larry Graeme vděčně uklonil soudci – za svůj zločin totiž čekal daleko těžší trest a ne jen tříleté vězení – a kdy se listí v parku začínalo podzimmě zbarvovat, kráčeli dva lidé po šterkové cestičce, spojující Marble Arch a Hyde Park Corner. Šli mnohem pomaleji, než bylo radno; byl sice jasný, slunečný den a bezmračné nebe, ale vál východní vítr a studený vzduch oznamoval příchod zimy.

Prošedivělé prameny v černých vlasech středně vysokého, statného muže opravovaly první dojem, že jde o třicátníka, vyvolaný jeho mladistvou tváří. Ve skutečnosti nedávno překročil čtyřicítku.

„Člověk musí žít,“ vykládal právě, „a zaměstnání se teď nenajde tak snadno jako před válkou. Ostatně já dělám docela příjemnou práci.“

Beryl Stedmanová zavrtěla hlavou. „To není místo pro vás, kapitáne Leslie,“ podotkla a než pokračovala, lehce zaváhala. „Něčemu nerozumím, a proto nevím, jestli se vás nedotknu tím, co teď řeknu.“

„Mě tak hned neurazíte,“ opáčil. „Klidně spusťte!“

„Frank tvrdí, že jste v kanceláři velmi...“ chvíli hledala vhodný výraz, „... neoblíbený. Snad mu nepovíte, co jsem vám prozradila? Víím, nemám právo –“

„Jsem neoblíbený – zatraceně neoblíbený,“ přikývl. „V určitém smyslu jsem naprostý opak vašeho okouzlujícího snoubence.“ V

mrzutě pronesených slovech však nezazněla hořkost ani posměch či skrytá sebelítost. „Frank Sutton se umí zalíbit. Je až k smíchu, jak před ním, sotva ráno přijde, ostatní div nepadají na kolena.“

„Zrovna hezky o něm nemluvíte.“

„Nic ve zlém,“ omluvil se rychle, „ale dobře se bavím – nebo snad lépe řečeno – učím se. Kdyby Frank Sutton svým zaměstnancům přikázal, aby pro něj pracovali týden ve dne v noci bez přerušení, upřímně věřím, že by za tuto čest ochotně ještě zaplatili! Kdybych já je požádal, aby zůstali pět minut přes čas, došlo by ke vzpouře.“ Tiše se pro sebe zasmál. „Z personálu mě uznává jen jediný člověk, jakýsi Tillman. Je u nás nový. Nastoupil před čtrnácti dny a jeho postoj vůči mně mi nepřipadá tak docela nezištný. Pak je tam ještě –“ Nečekaně se zarazil.

„Snad nemáte dalšího obdivovatele?“ zeptala se ironicky.

Leslie se usmál. „To právě nevím. Suttonova sekretářka je ke mně docela milá, skoro přátelská. Třeba pro skvělého Suttona pracuje už tak dlouho, že se jeho sladkosti přejedla.“

„Teď jste ale vysloveně ošklivý!“

„Vím,“ přikývl tak vesele, až ji tím rozesmál.

Na každou ženu čeká ve světě muž, s nímž si hned porozumí, a trpělivé seznamování či dlouhé dvoření je zbytečné. Zdá se jim, že se důvěrně znají už od prvního setkání, jako když se znovu spojí dvě k sobě patřící, ale dočasně oddělené části celku.

Sotva John Leslie poprvé snoubenku svého zaměstnavatele spatřil, pocítil uvolnění, nevysvětlitelný klid a uspokojení, jako by konečně našel to, co v podvědomí dávno hledal. Uvědomil si, jak je spíš drobná Beryl velice hezká a skromná. Jí lépe odpovídalo přirovnání k fialce než k vyzývavému vysokému narcisu, kymácejícímu se ve větru. K dívčině oduševnělé kráse, šedým očím a rtům stále připraveným k úsměvu se družila neuvěřitelně půvabná postava. Trochu ho zaskočilo zjištění, že je zasnoubená.

Růžovolící, pohledný a nesmírně energický Frank Sutton připomínal drát nabitý elektrinou. Byl nejen úspěšný, ale i příjemný. Jeho rozlehlé kancelářské místnosti v Calford Chambers sice nešuměly ruchem jako úl pracovitých včel, nicméně napilno tam měli, poněvadž Sutton neodmítl žádný, byť i sebemenší obchod.

Schopní a průbojní šéfové najdou jen málokdy oblibu u svých zaměstnanců, Franka však personál miloval pro veselý smích a

krátké zachechtání, s nímž přijímal úspěch stejně jako nezdar. Už jen pohled na vějířky vrásek, tvořící se mu při úsměvu kolem přivřených očí, dovedl povzbudit a pevný stisk ruky při pozdravu předal každému trochu z jeho životní síly.

„No... zajímavý je,“ připustil John Leslie. Ocenění nevyznělo dost upřímně, ale Beryl s ním naprosto souhlasila.

„Kéž by nebyl tak dokonalý,“ povzdechla si a pak se nečekaně otázala: „Znáte nějakého Barrabala? Je členem Scotland Yardu.“

„Z doslechu,“ přikývl John Leslie. „Osobně ne. Přímou ho prý nikdo nezná. Před několika týdny se o něm psalo v souvislosti s jedním případem. Proč se ptáte?“

„Frank o něm včera večer mluvil,“ pokračovala Beryl. „Ptal se na něj strýce. Franka totiž napadlo...“ Zaváhala sice jen na zlomek vteřiny, nicméně spěch, s jakým hovořila dál, Lesliemu prozradil, že se dopustila určité nediskrétnosti. „Uvažoval zavolat Barrabala, protože z kanceláře se ztratilo několik balíků. O tom jistě víte.“

„Nevím,“ odpověděl Leslie bez zájmu, „ovšem nezdá se mi, že by vrchní inspektor podobný případ převzal. Pokud vím, neplývá časem na vyšetřování podružností. Asi by nechtěl vystupovat jako Nemesis proti bezvýznamnému zlodějíčkovi. Mimochodem, když mluvím o Nemesis – tamhle jde někdo, koho nepotěší, že nás dva spolu uvidí.“

Mířili k nim dva vysocí muži, ačkoliv Lewu Friedmanovi nahrbená záda přece jen z jeho tělesné výšky několik centimetrů ubrala. S tvrdou tváří, velkým nosem, širokými ústy a vzdornou bradou představoval přesně toho, kým doopravdy byl: vítěze v boji. Světlovlasý, modrooký Frank Sutton po jeho boku ukázal při pohledu na pomalu přicházející dvojici v úsměvu bílé zuby, zato v obličejí Lewa Friedmana se veselí neobjevilo; přísnýma hnědýma očima přešel z dívky na jejího průvodce.

„Myslel jsem, že obědváš s paní Mordenovou, Beryl,“ podotkl stroze.

„Potkala jsem kapitána Leslieho na Oxford Street,“ pospíšila si dívka s odpovědí.

„Jistě jen náhodou... No dobrá.“ Tón však vyjádřil všechno ostatní než souhlas. „V kanceláři nejspíš nemáte mnoho práce,“ oslovil Leslieho.

„Ani ne,“ uslyšel chladnou odpověď.

„My nikoho nepřetěžujeme,“ přispěchal s vysvětlením Sutton, kterého podle všeho vůbec nevyvedlo z klidu, že potkal snoubenku v důvěrném rozhovoru s ředitelem svého podniku. „Každý z mých zaměstnanců si může vyjít na procházku, kdykoliv se mu zachce – vidíte, Leslie?“ Pak upřel zrak na dívku. „Nedovol Lewovi, aby tě plísnil, Beryl! Je příliš romantický a hned předpokládá, že mu někdo chce jeho malý poklad unést – nemám pravdu, Lewe?“ Dloubl starého muže loktem a zachechtal se.

Leč Friedman neviděl v situaci důvod k obveselení. Trapné ticho přerušil Sutton tím, že vzal svého ředitele za paži.

„Už asi pro mne nemáte nic nového, Lewe, a určitě netoužíte po rozhovoru s Leslieem.“

Ten se zatím snažil zachytit pohled dívčiných očí, ale Beryl je kupodivu rozpačitě sklopila. A za několik okamžiků už kráčel zpět vedle upovídaného Suttona, odsuzujícího hloupé předsudky starší generace.

„Lew Friedman vás ale má podle všeho docela rád – pokud jste sám. Zřejmě si umínil považovat vás za zpuštěného donchuána, kamaráde! Jeho výtky na adresu Beryl neberu vážně. Friedman se totiž věkem stal hrozně podezřívavý. Proti výstřednostem stárí nic nezmůžeme.“

Leslie si vybral cigaretu ze stříbrného pouzdra a promačkal ji, aby změkla; v koutcích citlivých úst se mu chvěl tajemný úsměv. „Vám nevadí, když občas slečnu Stedmanovou vyprovodím?“

Dal jasně najevo, že se v nejmenším nehodlá omluvit, nezdůrazňuje nevinnost schůzky, ani nepředstírá nezájem o dívku, která se měla stát ženou jeho zaměstnavatele.

Frank Sutton pokrčil rameny. „Proč, proboha?“ zvolal. „Vím, že v uplynulých deseti letech jste vinou nešťastných okolností měl velmi málo příležitosti k setkání s hezkými děvčaty, a teď to asi potřebujete. Nezlobíte se, že mluvím otevřeně?“

Leslie zavrtěl hlavou.

„Jste jeden z mých experimentů, i když většina z nich se mi nezdařila. Chci vám pomoci – neříkám napravit vás, poněvadž to zní příliš mravokárně. Polovičatá řešení se mi nezamlouvají: já si zakládám na důslednosti.“ Ani ten nejpozornější posluchač nemohl v jeho hlase odhalit byť i náznak povýšenosti. „Beryl je milá dívka – aspoň podle mého soudu,“ hovořil dál, avšak bez jakékoliv stopy

lásky v hlase. „Asi se tak jeví každému. Nejsem paša, přesvědčený, že ženy mají v přítomnosti mužů chodit zahalené. Řekl jsem to i Lewovi, ovšem on je staromódní...“

Mluvil většinou sám, dokud nedošli k Oxford Street, kde parkovalo jeho auto, a rozváděl svou teorii i během jízdy do kanceláře.

Kanceláře firmy Frank Sutton a spol. zabíraly tři patra rohového domu nedaleko Middlesexské nemocnice, v prostředí sice nepříliš elegantním, zato v rušné ulici, souběžné s Oxford Street. Sutton si před šesti roky v Londýně zařídil malý exportní podnik, který se za ta léta značně rozrostl. Měl filiálky v různých koutech světa a na rozdíl od většiny vývozců neodmítal ani obchody bezvýznamné nebo snad pochybné.

Zatímco kráčeli širokou chodbou, z níž vedly dveře do jednotlivých oddělení, vysvětloval své velkorysé plány. „U nás najdete velké uplatnění, Leslie, – pokud budete mít kuráž.“ Pak náhle změnil tón a podíval se Lesliemu zpřímá do tváře. „Vyžaduji ovšem upřímnost, Leslie!“

John snesl pohled jeho modrých očí bez patrných rozpaků. „Nerozumím vám –“

„Já zas nechápu vás!“ zdůraznil Frank tiše. „Rád bych se o vás dověděl víc – kde trávíte noci, jaké vedlejší kšeftíky provozujete krom práce u mě... Velice riskuji, když vás zaměstnávám. Ani Lew Friedman netuší, jak mnoho. Něco přede mnou tajíte a mě zajímá, co to je.“

Leslie hned neodpověděl. Na okamžik sklopil oči a pak se krátce zasmál. „Snad o mně víte dost,“ řekl pomalu, „ale když jste tak zatraceně zvědavý, prozradím vám, co je mým koníčkem: draze prodávám, co jsem levně nakoupil, a ve volném čase tu a tam někoho prásknu!“

III.

Frank Sutton zůstal na svého zaměstnance užasle civět. „Draze prodáváte, co jste levně nakoupil,“ opakoval zvolna, „a ve volném čase... někoho prásknete? Co to má znamenat?“

„Docela vám věřím, že mi nerozumíte,“ zasmál se John Leslie. „Neprošel jste asi tak intenzivní výukou jako já.“

Stejně nečekaně, jak změnil lehce plynoucí rozhovor ve vážný, nasadil teď Frank opět veselý tón. „Mluvíte v rébusech. Nikoho podobného jsem v životě dosud nepotkal.“

„To jste tedy o hodně přišel!“ zněla ironická odpověď.

„Ani nemám chuť se zeptat, co znamená někoho prásknout – zní to dost nečestně.“

Leslie se neurazil. „Vždyť taky nečestný jsem,“ přiznal, „dokonce do té míry, že chápu toho dokonalého pana Lewa Friedmana. Kdybych já byl na vašem místě, Suttone, a vy na mém, určitě bych Beryl Stedmanové zakázal scházet se s vámi, a nevím, jestli bych jako Frank Sutton nevyplatil Johnu Lesliemu mzdu a neukázal mu dveře. Opuštěte mi mou otevřenost, ale jste blázen, že mě zaměstnáváte, když znáte mou minulost. Ani jeden z tisíce úspěšných mladých obchodníků by nepodstoupil takové riziko, že by mě vzal do své firmy, a jediný z miliónu by mi nedovolil scházet se s tak milou dívkou, jako je Beryl Stedmanová. Jste výjimka!“

Frank se ušklíbl, neboť si byl své výjimečnosti dobře vědom. „Snad máte pravdu,“ prohodil, a jako by si něco uvědomil, znenadání se zeptal: „Co soudíte o Tillmanovi?“

„Nepřicházím s ním často do styku. Proč?“ Leslie se zastavil několik kroků od dveří své kanceláře.

Sutton si zamyšleně pohladil bradu. „Nevím. Je to takový divný pavouk – zrovna jako vy. Nemám k němu důvěru, přestože má velmi dobré doporučení. Zajímalo by mě, jaký na něj máte názor.“

„Jestli mu nedůvěřujete, tak ho vyhoďte.“

Frank se maličko ušklíbl. „Mou slabostí je ohled k lidem. Ten chudák hledal práci a nedokázal bych ho vyhnat na ulici jen proto, že se mi nelíbí jeho tvář.“

Ze vzdálenějšího konce chodby na něj někdo zavolal a tak Sutton hned vykročil dál; ještě než s čekajícím mužem odbočil za roh,

Leslie, který už mezitím vstupoval do své pracovny, zaslechl jeho charakteristické zachechtání.

V pohodlně zařízené kanceláři byl nejnápadnějším kusem nábytku velký, do výklenku ve zdi zapuštěný sejf. Kromě Leslieho psacího stolu stál v místnosti ještě menší stolek, poněvadž ji s ním sdílela Suttonova sekretářka.

Nebyla uvnitř ve chvíli, kdy Leslie neslyšně vstoupil; místo ní se nad stolem skláněl hubený muž středního věku a prohlížel tam různé listiny. Ředitel jej chvíli pobaveně sledoval, než prohodil:

„Hledáte něco, Tillmane?“

Oslovený se prudce otočil a v jeho protáhlém, snědém obličejí pod ocelově šedými vlasy se objevil úlek.

„Ano. Jeden účet.“ Pouze zvednutí ruky k ústům a mechanické pohazení brady prozradilo, že je v rozpacích. Mluvil chladně, až skoro drze.

„Jak dlouho už pracujete u Suttona?“

Tázaný zvedl oči ke stropu, jako by počítal. „Měsíc,“ odpověděl potom.

Leslie přikývl. „A během té doby jsem vás dvakrát přistihl při prohrabávání papírů na mém stole! Snad abyste raději s dlouhým zaměstnáním u nás nepočítal.“

Úředník pohlédl řediteli do očí s náznakem úsměvu na rtech; nepatřil k lidem, kteří se dovedou vesele zasmát. „To nerad slyším, kapitáne Leslie. Spíš jsem doufal, že právě my dva se trochu sbližíme.“

Leslie prolistoval spisy na stole: žádný nebyl příliš důležitý, závažnější doklady zamykal vždy do zásuvky. Změnil tedy námět hovoru: „Hledal mě někdo?“

Podivín Tillman se na něj nepodíval zpřímá a podle svého zvyku dál nepřítomně zíral z okna, leč po očku si přece jen všiml, jak ředitelova tvář při jeho odpovědi ztvrdla.

„Ano. Jakýsi pan Graeme – Larry Graeme.“

„Graeme?“ vybafl Leslie. „Co chtěl?“

„Nejspíš s vámi mluvit,“ podotkl Tillman, nepřestávaje se dívat z okna. „Byl skoro neodbytný.“ Teprve po těchto slovech obrátil oči k Lesliemu a znovu zkrivil rty v prchavém úsměvu. „Prý se vrátí kolem šesté,“ pokračoval Tillman a ředitele pozorně sledoval. Neušlo mu, jak zpráva Leslieho zmátla a jak svraštil rovné obočí do

zlostného zamračení. „Podle jeho slov – naprosto se nesnažil něco tajit – vyšel asi právě z kriminálu,“ dodal ještě úředník. „Znáte ho?“

„Trochu,“ odtušil Leslie stručně a pak znenadání vyjel: „Co k čertu znamená ten výslech?“ Trhnutím hlavy dal Tillmanovi najevo, že má odejít, ale když se muž pomalu odlouдал až ke dveřím, znovu ho oslovil: „Pokud to nevíte, mám velmi nerad jakékoliv špehování. Až vás příště načapám při prohlížení mé korespondence, chytím vás za límec a poletíte z kanceláře. Jasně?“

Na zlomek vteřiny se zdálo, že Tillman poruší svůj návyk a zasměje se, avšak vzápětí opět zvažněl. „Měl bych aspoň nový zážitek,“ prohodil a zavřel za sebou dveře.

Leslie za ním chvíli zamračeně hleděl, ale potom si uvědomil směšnost situace a tiše se zachechtal.

Suttonova sekretářka měla toho odpoledne volno. Přestože Leslie byl v místnosti sám, z nějakého důvodu se nedokázal do práce zabrat. Vždy po několika minutách od psacího stolu vstal, přistoupil k oknu a pátral zrakem v ulici. Graema zahlédl teprve po setmění, až se rozsvítily první lampy: stál s doutníkem mezi zuby a s rukama v kapsách přímo pod lucernou a tak nebylo těžké ho poznat. Leslie se opětovně vracel k oknu; chlapík venku čekal dál.

IV.

Larry Graeme kradl na vlastní pěst, ačkoliv bez přátel nebyl. Jednoho nevlídného únorového rána se vrátil z Dartmooru s potěšujícím vědomím, že jeho podnájem v Southwarku – asi čtvrt míle od Dover Street, kde bydlí velmi vážení a zámožní lidé – na něj čeká nedotčený. Ani velký Barrabal o tomto jeho zázemí nevěděl, jinak by byl v zamčeném kufru pod postelí našel úctyhodnou sumu.

Bytná pana Graema si už zvykla na nájemníkovu občasnou dlouhou nepřítomnost, a protože jí na dům půjčil peníze (jako velice šetrný muž mohl provést i jiné dobré investice), neodvážila se přenechat jeho pokoj jinému.

Uvítala jej jakoby nic, a když odešel nahoru do svého malého příbytku, shledal všechno tak, jak to opustil. Neztratil se mu ani doutník z cedrové krabice na krbové římse.

Více než peníze v kufru zajímal Larryho revolver a krabička s náboji, neboť se sem vrátil jen za jediným účelem. Tentokrát mu trest připadal nezvykle dlouhý – byl už asi na kriminál příliš starý. Během osmnácti ze čtyřiaadvaceti hodin, co denně probděl pod zámekem, o leccčems přemýšlel a hodně se vztekal. Nepatřilo to k jeho povaze, jenže zvěsti, šířené ve vězeňské prádelně, kde pracoval, rozdmýchávaly doutnající uhlíky jeho hněvu do ruda.

V Dartmooru se seznámil s mužem, který si odpykával trest právě na udání Velkého partnera, o jehož zatřazeném nehtu krom Larryho nikdo nevěděl. Toto vzácné tajemství si totiž nechal pro sebe a dokonce ho mrzelo, že je vůbec světil Barrabalovi; prožíval proto úzkostné okamžiky.

Tentokrát Graeme pobyt v kriminále snášel mnohem hůř než kdy předtím. Měl nepříjemné bachaře – dvakrát ho málem chytili při kouření – a s výjimkou onoho chlapíka z prádelny žádného z vězňů neznal. Do Londýna se vrátil s hlavou plnou starostí: přemýšlel jen o muži se zatřazeným nehtem a o svém malém revolveru.

Zatřazený nehet nebyl jeho jedinou stopou, objevil další: Práskač kupoval kradené automobily a své obchody provozoval prostřednictvím překupníků někde v Soho. Přestože tam Larry usilovně pátral, jen čistou náhodou našel v Regent Street manikérku,

kteřá si vzpomněla, že upravovala ruku s poraněným nehtem a dvojitou bílou jizvou na kloubu.

„Jméno zákazníka nevím,“ přiznala, „ale zahlídla jsem ho vcházet do té velké budovy v Mortimer Street – bydlím na Tottenham Court Road a chodím tam okolo. To by byla náhoda, kdybych vás přivedla na stopu vašeho bratra!“

Larry totiž předstíral, že hledá dávno ztraceného sourozence. Bystrá manikérka byla velice všímavá, a ačkoliv Larry svého udavače vlastně nikdy neviděl, podle jejího popisu jej mohl s jistotou poznat. Začal tedy procházet Mortimer Street a bedlivě sledoval každého, kdo do budovy, v níž sídlila firma Franka Suttona, vstupoval nebo z ní vycházel. Dal se rovněž do hovoru s několika jeho úředníky, takže potom už s naprostou jistotou čekal v houstnouce mlze před domem s revolverem v jedné kapse a v druhé s obálkou obsahující jízdenku a lodní lístek, které mu pomohou dorazit do hotelu v Black Forest, kde trávíval dovolenou, kdykoliv mu půda v Anglii začala připadat příliš horká.

Zaměstnanci – muži i ženy – se pomalu trousili služebním východem ven a mizeli v tmavém podvečeru.

Těsně před šestou vrazil do Leslieho pracovny Sutton; než si natáhl rukavice, stačil na ředitele vychrlit tučet příkazů a pak odešel. Leslie počkal, až dozněla ozvěna jeho kroků na chodbě, a znovu vyhlédl z okna: pozorovatele na ulici však už v mlze nespatrił.

Odemkl zásuvku psacího stolu, vyňal z ní malou automatickou pistoli a zastrčil ji do zadní kapsy kalhot. Potom si oblékl převlečník, vyšel z místnosti a tiše za sebou zavřel.

V kanceláři na konci chodby už podle všeho nikdo nebyl, protože okénkem nad dveřmi nezářilo světlo, nicméně právě tudy její uživatel – pan Tillman – stojící v té chvíli na židli, číhal, až jeho nadřízený půjde domů. Potom se vytratil do mlhy za ním...

Larry Graeme opustil své stanoviště na protějším chodníku a šel se opřít o zeď budovy, v níž byly Suttonovy kanceláře. Když se z osvětleného vchodu vynořila postava a v mlze jej minula, zahodil doutník a vykročil za ní.

„Hej!“ poklepal na rameno muže, kterého sledoval.

Oslovený se otočil a zvědavě se mu podíval do tváře. „To jste vy, Graeme? Viděl jsem vás –“

„Tys mě viděl?“ Larryho tichý hlas zněl výhružně. „Tak mě taky vyslechni – pokud ti ještě sluch bude sloužit! Mám tě, udavači, a dostanu tě tam, kam patříš –“ Ovšem zahlédl už jen, jak vyšlehl rudý plamínek, na zlomek vteřiny si uvědomil prudkou, pronikavou bolest a zhroutil se na zem. O deset minut později ho našel policista.

A pouze vrchní inspektor Barrabal věděl – nebo aspoň tušil –, čím ruka poslala Larryho Graema na smrt.

V.

Joshua Collie přišel do redakce Post Courieru, usedl za stůl redaktora denních zpráv a unaveně si povzdechl. Ač šedesátník, připomínal milého, baculatého andělíčka. V létě v zimě nosil na plešaté hlavě slamák a díky své příšerné nedbalosti si zapínal knoflíky světlehnědého pláště do deště vždy do špatných dírek. Vypadal jako dobrácký sluha v důchodu; i ten nejzkušenější znalec fyziognomie by se byl marně snažil odhadnout jeho povolání. V celém Londýně však neexistoval reportér z oboru kriminalistiky lépe obeznámený s lidskou krutostí než tento andělsky vyhlížející muž.

K velké nelibosti redaktora Fielda si zavěsil deštník na jeho košík s poštou, chvíli šmátral po kapsách, až našel napůl vysypanou cigaretu a zapálil si ji.

„Byla to vražda,“ prohlásil věčně.

Sedovlasý Field se zpod huňatého obočí zamračil a bílý knír se mu naježil. „Čekali jste snad svatbu?“ zavrčel.

Na Joshuu však sarkasmus neplatil a nevyvedl jej z klidu. „Dostal zblízka dvě rány z automatické pistole – nejspíš opatřené tlumičem. Jmenuje se – nebo lépe řečeno jmenoval se – Larry Graeme, minulé pondělí ho propustili z Dartmooru.“

Zapálil si cigaretu podruhé.

Redaktor projevil zájem. „Graeme? Na toho si vzpomínám. Měl na svědomí krádež u van Rissikové.“

Joshua přikývl tak vážně, až to mohlo být považováno za schválení Larryho činu. „Barrabal soudí, že ho někdo udal.“

Field zpozorněl. „Vy jste mluvil s Barrabalem? To už samo o sobě stojí za článek.“

Reportér zavrtěl hlavou. „Osobně ne, jen po telefonu. Leccos mi naznačil, může se to hodit.“

„Co ale znamená, ta zmínka o udání? Myslíte, že Larryho oddělal muž, kterému se přezdívá Práškač?“

Joshua znovu přikývl. „To pojmenování jsem pro něj vynašel já,“ mírně připomněl. „Veřejnost ho ještě nezná.“

Zadumaně se zahleděl mimo redaktorovu hlavu a sešpulil rty, jako by chtěl pískat. Field si uvědomil, že v životě nepotkal nikoho, jehož podoba tak klamala. Joshua Collie připomínal dítě. Kdo ho uviděl

nerozhodně postávat na kraji chodníku, dostal chuť vzít ho jemně za ruku a převést přes rušnou ulici. Pokud by si nějaký chlapec nebo děvčátko měli vybrat strýčka podle míry laskavosti, padla by volba určitě na něj. Budil zdání neúřadujícího sekretáře Armády spásy a nikdo netušil, že třeba zrovna v té chvíli v duchu ze tří různých teorií s potěšením vybírá pravý důvod k záhadné vraždě.

„Barrabal je zvláštní člověk,“ pravil a zavrtěl hlavou na znamení, že s ním nesouhlasí. „Proti všem tradicím Scotland Yardu si rád hraje na tajemného. Tam přece zveřejňují hned všechno, co vypátrají – toho nebývá moc –, a zatajují jen svá podezření – a ta zas nestojí za řeč. Stvořil jsem málem epigram. Čím jsem starší, tím jsem vtipnější. Jak David Garrick jednou řekl siru Joshuovi Reynoldsovi –“

„Zůstaňme u živých zločinců,“ napomenul ho Field unaveně. „Barrabal vám něco prozradil? Proč vám připadá zvláštní?“

Joshua hledal v kapsičkách vesty – měl jich celkem šest – proužek papíru, na němž měl načmárané jméno a adresu. „Vrchní inspektor Barrabal mi poradil pohovořit si s tímhle pánem. Dal mi o něm taky pár zajímavých informací.“

Field si nasadil brýle a četl: „Kapitán John Leslie. Kdo je to?“

Než Joshua odpověděl, papírek mu odebral, složil jej a vrátil zpátky do kapsičky. „Moc rád bych tuhle záhadu rozluštil,“ řekl významně a potřetí si zapálil tutéž cigaretu. „Věží za tím něco důležitého a mně by strašně vadilo, kdyby zprávu o případu přinesl Megaphone. Mám pocit, že na něm už tři týdny pracuje jejich nejšikovnější reportér. Pamatujete se, jak jsem vám navrhl –“

Panu Fieldovi vadilo, když mu někdo připomínal jeho opomenutí. „V celé Fleet Street nenajdete novináře, před kterým vy byste neměl třítydenní náskok, Joshuo,“ zalichotil proto Colliemu. Ten se nápadně rozzářil – na chválu si potrpěl.

Kupodivu kromě smutných detailů poskytla sama vražda reportérovi velmi málo opěrných bodů. V mlze byl zastřelen mezinárodní lupič-recidivista a čekalo se, že noviny zločin zdůvodní krevní mstou, právě tak jako bitku mezi rváči z East Endu označily za rasové nepokoje. Nedaleko místa nálezu mrtvol, mezi Tottenham Court Road a Charlotte Street, v končině s oblibou vyhledávané přivandrovalci a nežádoucími živly, jsou nesčetné malé, povolené i nepovolené kluby, útočiště podivných individuí. Žilo tam vždy několik anarchistů a Scotland Yard již také vyslechl tucty

kriminálníků tady odtud, kteří předtím prošli rukama policie kvůli násilným činům.

Bohužel žádný z obou úředníků, s nimiž Graeme při svém pátrání hovořil, se nezmínil o neznámém člověku, jenž hledal muže se zatrženým nehtem; pravděpodobně neztotožňovali zavražděného s upovídaným zvědavcem.

V podobných případech se policie velice snadno ocitne v koncích. K vraždě došlo beze svědků – tentokrát se nepřihlásila ani všudypřítomná paní se „zaručeně přesným“ popisem pachatele – a třebaš dva lidé zaslechli tlumené výstřely splývající takřka v jediný, nezajímalo je už zjistit, oč běží. Pachatel klidně zmizel ve tmě.

„K vraždě muselo dojít velice blízko tvé kanceláře, Franku.“ Beryl vzhledla od novin, které četla u stolku v knihovně.

Sutton přikývl. „Doslova na rohu naší budovy, krátce po mém odchodu. Vrátný tvrdí, že výstřely zazněly několik vteřin poté, kdy Leslie vyšel ze dveří.“

Lew Friedman v hluboké lenošce na protější straně krbu zvedl prudce hlavu. „Leslie?“

„Vrátný neví jistě, jestli to byl on nebo ten nový úředník – Tillman. Odcházel skoro současně. Já sám jsem mohl být nanejvýš o blok dál – zdržel mě rozhovor s jedním zaměstnancem –, ale nic jsem neslyšel.“

Lew Friedman sešpulil odolé rty. „Larry Graeme – to jméno mi připadá známé, ovšem tihle chlapi si říkají každý týden jinak. Zná ho někdo z podniku?“

Frank zavrtěl hlavou.

„Chudák!“ politoval ho Lew drsně. „Překážel asi nějakému gangu, tak ho jednoduše oddělali.“

Podlouhlá knihovna Hillfordu, Friedmanova skvostného domu na Wimbledon Common, byla díky tlumeným světlům a dřevěnému obložení stěn útulná, neboť na rozdíl od většiny mužů, kteří dosáhli bohatství vlastním přičiněním, měl Lew dobrý vkus; z Hillfordu vytvořil opravdový domov a nikoliv jen muzeum drahocenného nábytku a nákladných zbytečností.

Beryl s tichým povzdechem složila noviny a opřela se v židli.

„Musí to být strašný život,“ pravila, a když její pěstoun tázavě zvedl obočí, dodala: „Přece žít se krádežemi a kdoví čím ještě. Riskovat, podstupovat nebezpečí –“